

at gaa omkring Stagen; det er givet, at der skal betales en Afgift, som i højeste Grad vil svække Kanalens Nytte i kommerciel Henseende. Hvorledes den overhovedet skal officere vor Forretningsstilling, er aldrig blevet godtgjort, men det er et af de Slagsord, man kaster ud, og som Jøll, der ikke ere i Stand til at bedømme Forholdene, sluge, og saa tro de, at der ligger stor Fare for os, og at vi maa skynde os. Det samme gælder om en Udtalelse af det ærede Medlem for 7de Kredts (Hauerslev). Han anførte Malmø. Det er ganske rigtigt, at Malmø har i disse Dage lagt Anstrængelser for Dagen for at faa en Frihavn, og deraf har man villet slutte, at det er nødvendig for os at faa en Frihavn og at faa den for Malmø for at knuse Konkurrencen. Det kom frem fra en Vægmand, det mærker man, det behøver jeg ikke at sige. Malmø vil ganske simpelt have en Frihavn, fordi den har ingen Kreditoplagsinstitution. Opgaven ved Kreditoplag er, som der staar i Motiverne til Kreditoplagsloven, at skabe Frihavne i alle Landets Havne, og det har den gjort bedre og i langt større Udstrækning, end det vil ske ved det, man nu kalder Frihavn, thi ved Kreditoplagsinstitutionen have vi Frihavne alle Steder i en hvilken som helst By, hvor der er Brug deraf. Derfor er det fuldstændig uberettiget at tale om Malmø i Sammenligning med Kjøbenhavn. Naar der er bemærket, at i Malmø har man ingen Kreditoplagsret, men her have vi det, vil jeg her anføre en skadelig Virkning, som Frihavnen allerede har skaffet os paa Halsen. Hidtil have vi her i Landet haft det Fortrin frem for i Sverige, at vi kunne indføre toldpligtige Varer her og have dem paa Kreditoplag og sende dem til Sverige, naar det konvenerer, i mindre Partier, medens man derimod i Sverige har maattet betale Tolden kontant, naar man indførte Varerne, saaledes at man altsaa ikke kunde indføre Varerne i større Kvanta, thi det medførte store Udlag til Told, som det ikke konvenerer alle at gøre, men nu, efter at vi have vækket Malmø og Sverige i det hele, komme de med Frihavnen, hvorved de ville berøve Kjøbenhavn noget af den Fordel, den hidtil har haft gennem Kreditoplagsretten. Og det er ikke den eneste Virkning, thi allerede nu ere industribrivende, som for ikke ret lang Tid siden talte ivrig for Frihavnen, blevne bange og komme med Andragender om at faa deres Interesser beskyttede. — Den ærede Indenrigsminister begrejede mig et smaat Syn paa Sagen. Jeg nægter ikke, at mit Syn er ikke saa stort, at jeg gaar 60 Aar frem i Tiden. Jeg haaber til den Tid

ikke at have noget som helst med Frihavn at gøre; det er kun en ringe Del af 60 Aar, som efter Naturens Orden er mig forundt at have med den Slags Sager at gøre. Men jeg vil bebrejde den ærede Minister et meget mindre Syn paa Sagen, naar han i den Omstændighed, at der er gjort — som han sagde — højeste Bud paa ret store Arealer ved Kalkbrænderihavnen og deraf kunde udlede noget med Hensyn til Nytten af disse Arealer. De store Bud indskrænke sig til 3—4,000 Kvadratalen, medens der — hvad der kan ses af Bilagene — er Hundredufsinder af Kvadratalen derude, som, om de end ikke have været fuldt færdige, dog have været fuldstændig anvendelige til kommercielle og industrielle Djemed. At man anfører som noget stort, at man har Udfigt til for høj Vejse at disponere over en minimal Del af det hele Areal, kalder jeg et smaaligt Syn paa Sagen. — Den ærede Minister mente, jeg havde overset mange Ting; men jeg har hørt godt efter, Sagen interesserer mig selvsølgelig, og jeg har ikke overset, at Landmandsbanken ikke er interesseret med mere end 1½ Million, det Faktum staar fast. Det, som en Vægmand først forlanger dækket, er først og fremmest Risiko og saa Arbejdet, jeg vil hævde, at Landmandsbankens Risiko ikke er over 1½ Mill. Kroner. Den Risiko, at Staten — hvad enten det nu er Regeringen eller Rigsdagen — skulde forlange, at Landmandsbanken yderligere skulde skyde 2½ Million til, naar Foretagendet gik slet, den Risiko er saa ringe, som den være kan i Tillid til Regeringens og Rigsdagens Hæderlighed, at man ikke kan forlange sigt af Landmandsbanken. Jeg sagde, at Bolværkspengene vare bundne, jeg siger det samme, for saa vidt jeg gaar ud fra en vis Hæderlighed hos Regeringen og Rigsdagen; men naar man en Streg over Hæderligheden, saa er man ikke bunden. Naar der er den Overenskomst, at Landmandsbanken som Beberlag for visse Ydelsler skal have Bolværkspenge, saa kan man ikke vilkaarlig hævde disse Bolværkspenge Dagen efter. Naar min Fortolkning blev betegnet som halsbrækkende, saa siger jeg, at den Maade, hvorpaa Ministeren fortolker Begrebet Retfærdighed, turde være endnu mere halsbrækkende. Skal det være Retfærdighed, at den ene Part ubetinget har Ret til Havnepenge, medens de bortfalde den Dag, Havnen aabnes, som Indtægt for den anden Part, idet det er betinget af Forhold, om hvis Virkeliggørelse man ikke har nogen Sikkerhed, saa spørger jeg, om den Fortolkning af Retfærdighed ikke er noget halsbrækkende. Naar den ærede Minister mener,